Núm. 192 Abril de 2015 **laburxa.cat**

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàgs. 3

Penes de presó per activistes

S'ha fet pública la sentència d'algunes de les encausades per l'Efecte Can Vies: quatre poden entrar a presó amb penes superiors als 3 anys, més de 10 tenen penes d'entre 6 mesos a 2 anys i falten més de 60 judicis. D'altra banda, s'ha condemnat a 3 anys de presó a algunes de les imputades per l'intent de bloqueig al Parlament i el 30 de març una nova operació contra el moviment anarquista acaba amb més detencions.

Pàg. 4

Xarxa per defensar l'educació pública

El parc de l'Espanya industrial acollirà, el dissabte 25 d'abril, una jornada lúdica i reivindicativa per fer visible la xarxa que s'ha creat al barri en defensa de l'educació pública.

Pàg. 12

PABLO LAMMERS

Actor, productor i soci fundador de la sala Flyhard

Experiències i lluites per un habitatge digne, social i assequible

En un context en el que accedir i mantenir un habitatge digne és cada vegada més difícil, amb 43 desnonament al dia i milers de persones que no poden fer front al pagament dels subministraments, són diverses les experiències de suport mutu, de desobediència, acció directa i construcció d'alternatives per accedir a un habitatge de forma assequible i amb models que no passen per la propietat.

El barri de Sants ha estat des de fa temps un dels espais de denúncia de l'especulació immobiliària i de lluita pel dret a l'habitatge i per evitar el procés de gentrificació i elitització del barri. Des de les primeres okupacions als anys 90, incloent el que s'ha considerat el primer centre social okupat a Barcelona, a Cros 10, l'any 1987, i malgrat la pressió de la repressió i els desallotjaments, encara avui són diversos els habitatges i centres socials okupats que acull el barri, entre ells el CSA Can Vies que sobreviu gràcies a la força de la solidaritat, la resistència i la reconstrucció col·lectiva.

A l'A fons d'aquest mes coneixerem altres experiències de defensa del dret a l'habitatge: la PAH i la seva Obra Social, que ha reallotjat 2500 persones en pisos de bancs, com el Bloc La Bordeta, i pressiona per aconseguir lloguers socials; la cooperativa d'habitatge en règim de cessió d'ús de Can Batlló, La Borda, que aposta per un model alternatiu a la propietat i al lloguer en projectes de convivència més socials, participatius i solidaris; i el Grup d'habitatge d'Acció Llibertària de Sants, un espai on persones amb problemes d'habitatge i activistes solidàries cooperen i aporten coneixements i forces per anar teixint una xarxa de suport mutu.

Pàgs. 6–8

ENRIC ADELL (enricadell.info)

Micro Obert PÀG. 2 / Burxant a fons PÀGS. 6–8 / Ressenyes PÀG. 10 / Burxant els bytes / Fogons de temporada / Racó Històric PÀG. 11 / Entrevista PÀG. 12

EDITORIAL

Seguirem alertant i continuarem construint

L'Article 47 de la Constitució Espanyola: "Tots els espanyols tenen dret a un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilització del sòl d'acord a l'interès general per impedir l'especulació."

I mentre es defensa teòricament el dret a l'habitatge i s'articulen discursos defensant-lo com un dret universal, la legislació l'ataca; la llei de l'oferta i la demanda posa preu a viure dignament, com si es tractés d'un bé de consum com qualsevol altre.

Però hi ha persones que treballen per altres maneres de viure i accedir a l'habitatge i lluiten per l'apropiació dels nostres drets amb pràctiques solidàries i, fins i tot, de desobediència col·lectiva. Però resulta que el sistema neoliberal i el seu maquillatge que té per marca la filosofia dels drets i els deures, està regit per la competència i a la solidaritat, li posa pals a les rodes: els cal reprimir-la.

Paradoxalment, i com si l'objectiu fos la creació de l'oxímoron més exagerat, la Llei de Seguretat Ciutadana no oblida castigar els suports mutus. Sanciona amb una multa d'entre 601 i 30.000 euros a qui impedeix a qualsevol autoritat l'exercici de les seves funcions en el compliment de resolucions administratives o judicials —no passa res si són il·legítimes i vulneren drets humans— com poden ser les concentracions per impedir l'execució de desnonaments.

Però nosaltres, un NOSALTRES ben ferm, no deixarem d'alertar la situació d'emergència social que les pràctiques neoliberals provoquen, i continuarem defensant alternatives, construint models que, desmaquillats de qualsevol pràctica mercantil, apostin per un habitatge digne.

L'ALTAVEU

Oxímorons en campanya

Casal Independentista de Sants Jaume Compte

Pels menys lletraferits només us direm que l'oxímoron és el concepte que expressa una contradicció, coses impossibles. Doncs bé, s'acosta la campanya electoral i cal preveure quines afirmacions sentirem en breu que son en si mateix una contradicció. Veurem i escoltarem, "debats electorals", on el cronòmetre regularà la proporcionalitat de les intervencions i negarà la presència a qui molesta. I tot, perquè l'"objectivitat periodística" és incapaç de trencar amb la política de blocs electorals. I és que la "premsa independent" sempre té interessos, i per això ens neguen a diari, les explicacions del "govern dels millors" sobre perquè ha retallat tant, amb tant poc temps contra tanta gent. Generant misèria, atur i privatitzacions. Aquesta situació és la que va dur a tanta gent a sortir al carrer a aturar el Parlament. Helicòpter, cops de porra, càrregues, policies de paisà posats en evidència en els aldarulls, i finalment imputats els de sempre. Judici a l'Audiència Nacional i després de l'absolució, ara una altra "administració competent", des de la "independència judicial" ha condemnat a 3 anys de presó a vuit persones. És segurament una de les primeres evidències de l'aplicació de l'anomenada "llei mordassa", aquella que alguns partits inclouran en el seu programa la seva abolició com a "promesa electoral". Totes aquestes expressions redactades entre cometes, son ja un clàssic de les campanyes electorals, enguany, segurament en veurem de més. Com la "nova política" interpretada pels qui durant 25 anys han gestionat Barcelona, veurem partits parlant de "renovació de cares" quan al Prat de Llobregat mantenen des de 1983 el mateix alcalde, i sentirem a parlar del codi ètic (sense cometes) i del "codi ètic", del real i de l'oxímoron. Doncs no es pot ser ètic quan qui et finança la campanya electoral és el mateix banc que determina les retallades del "govern dels millors", condiciona "l'objectivitat periodística" i la "independència judicial" i acaba determinant que les "promeses electorals" son només això, promeses. No ens deixem enganyar per les paraules i mirem els fets; no ens fixem tant en la capacitat oratòria i teatralitat, sinó en el contingut real de les pràctiques i propostes, que la cosa no va de 200€ en els sous, sinó de saber veure que els diners públics que reben els partits no han de servir per a retornar-los als bancs que els financen i condicionen les campanyes sinó per a retornar-lo al moviment popular que els ha fet créixer, i ajustar al màxim la despesa institucional de l'administració per a fer-la competent sense cometes, allunyant aquests bancs de la presa de decisions, perquè com és sabut per a nosaltres la democràcia és votar cada quatre anys i per a ells determinar cada dia el futur de milions de persones gràcies a aquests préstecs bancaris a qui legisla el bé comú.

MICRO OBERT★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

Records de l'amic Ovidi

MIKI

Quico Bastida, Sants

El poeta, rapsode, cantant i extraordinària persona Ovidi Montllor, el vaig veure per primer cop en un recital a les Cotxeres de Sant Adrià, o del Poble Nou —no ho recordo amb exactitud—; devia ser a principis dels setanta. L'entrada a les cotxeres era absolutament de color gris, com el que vestien les forces repressives en aquells anys. Després d'escoltar uns poetes va sortir l'Ovidi i, amb la camisa negre i la guitarra a la mà, ens va dir bona tarda i ens va explicar les primeres feines que havia fet: la primera va ser de llaurador i, per tant, la primera eina que va tenir a les mans va ser una falç; després va fer de ferrer; la segona eina que va tenir era un martell. I aquí es va acabar el recital, va entrar la policia i va desallotjar el local.

Un dia vaig quedar per dinar amb en Manolo Vázquez Montalbán i en Joaquim Horta i el Quim es va presentar amb l' Ovidi; la veritat és que vaig quedar molt impressionat per la mirada transparent, la seva sornegueria, i la simpatia, a més de ser un culé fins a la medul·la.

A partir d'aquest dinar, ens vàrem anar trobant cada setmana; també s'hi va apuntar en Miquel Orta, l'Ignasi Riera i en Xavier Folch —els dos últims venien poc—. El Manolo va batejar el grup com la cèl·lula gastronòmica; sempre anàvem al mateix lloc, la Cuina Catalana, a Viladomat amb Consell de Cent, on hi havia un altell petitet que és on dinàvem nosaltres sols.

A causa de la feina hi havia dies que érem més i altres menys. Un dia l'Ovidi ens va explicar que l'havia telefonat el Santiago Carrillo, per oferir-li ser senador per Alacant; l'Ovidi li va contestar que si sortia elegit es permetria abandonar l'hemicicle picant de peus i fent botifarra cada vegada que els fatxes agafessin la paraula i va callar esperant que nosaltres li preguntéssim que què havia dit el camarada Carrillo, cosa que jo vaig fer ràpidament i la resposta va ser: «Encara no me ha contestat»; les riatlles us la podeu imaginar.

Recordo amb molta enyorança algunes nits que coincidíem a Can Pere, restaurant situat al costat de Les Punxes, quan tornàvem cap a casa, ell vivia a sobre la Plaça Lesseps i jo a República Argentina, pel carrer Major de Gràcia ens embolicàvem de tant xerrar que sempre tornàvem a parar amb qualsevol bareto i seguíem la conversa. Amb l'Ovidi era molt difícil renunciar a petar la xerrada. En fi, del grup inicial sóc l'únic supervivent: ni el Manolo ni en Quim, ni l'Ovidi. Reconec que sóc un privilegiat haver pogut compartir hores de xerrameca amb aquestes extraordinàries i excel·lents persones.

CARTA

Vuit companys condemnats a tres anys de presó

Amadeus, Sants

Ep, Molt honorable President, pari el full de la seva ruta perquè jo baixo. Vergonya, ràbia continguda i fàstic és el que vaig sentir en veure la cara de felicitat que el molt honorable i altres diputats/des feien al saber que vuit lluitadors aniran a presó tres anys. També s'ha manifestat a favor de la condemna, la rata de claveguera anomenada Jordi Martí, que encara tenim de regidor al districte Sants-Montjuïc.

Molt Honorable, la gent ha patit i pateix molt amb les seves retallades. Quan a la Generalitat no hi ha diners, amb tota naturalitat, ens diuen que no poden pagar, ja siguin pagues extres a funcionaris, o a les farmàcies; us és igual. Quan els ciutadans no podem pagar la hipoteca ens roben el pis, quan no podem pagar al mercat o al supermercat no mengem; una mitjana de dotze ciutadans moren cada dia afectats per la hepatitis C, perquè el medicament és molt car, i mentrestant la corrupció no para i la sanitat es va privatitzant igual que l'ensenyament i les pensions augmenten el 0,25 €. No creu que sortir al carrer i cridar al Parlament, és el mínim que podem fer?

Molt Honorable, perquè no va acceptar la resolució del Tribunal Constitucional quan ens va negar la llibertat de fer una consulta pel dret a decidir? Però al mateix temps ha impulsat un recurs per empresonar a vuit lluitadores i se sent molt satisfet de la condemna. Però això sí, els ciutadans en aquest país hem de callar i si no ho fem i no acceptem el que ens diuen aquests que ens roben —perdó, els polítics que governen—, tenim experiències de companys maltractats, torturats i empresonats.

Si el Molt Honorable fos condemnat per desobeir una sentència i anés a presó, tots els que ara estan tan contens amb la resolució del Tribunal Suprem, amb una sentència política i no judicial, sortirien al carrer, per a defensar-ho , com van fer el dia que va esclatar el cas de Banca Catalana 1.984 i van rodejar el cotxe del president Jordi Pujol, el seu papa polític, cridant "President, President" bloquejant el Parlament i la justícia ha trigat trenta anys, per saber que el Jordi Pujol és un lladre confès.

Tan sols la CUP va tenir un comportament digne en abandonar el ple, els altres, Esquerra, Socialistes i Iniciativa, —anomenats erròniament d'esquerres— van quedar asseguts a la cadira.

El problema, molt Honorable, és que els ciutadans encara no són conscients que la diferència entre CiU i PP, és que CiU parla en català i el PP en castellà. Tots dos són aquí per la mateixa política neoliberal i la corrupció ja els hi va bé.

Quan el poble senyala la lluna, el poder trenca els dits

Desgraciadament hem fet habituals articles que tracten de diferents casos repressius. Coincidint amb l'arribada de la crisis econòmica, el poder ha aprofitat per premer l'accelerador en la maquinaria de l'explotació a les classes populars. Hem vist com la seva crisis s'ha desplaçat de les borses a les nostres llars. El capitalisme ha donat una volta de rosca, aprofitant la omnipresència de la crisis en els mitjans de comunicació, per acabar de privatitzar educació i sanitat i acabar amb els drets socials i laborals.

Però el que semblava una societat adormida i submisa al poder ha donat senyals de despertar. El 15M és l'exemple paradigmàtic de presa de consciència col·lectiva de que cal canviar la societat en la que vivim. Les lluites han anat sorgint alhora que el poder seguia asfixiant-nos. La lluita contra la reforma laboral ha portat més de cent detencions en la vaga general del 2012, la lluita estudiantil altres desenes i així podríem anar sumant. El conflicte sorgeix quan s'intensifiquen les desigualtats socials i en aquest context hem d'entendre l'alça de conflictes i la conseqüent repressió que estem patint. El poder en canvi llença un missatge al que hem de combatre. Que el conflicte genera desordre, que s'han d'utilitzar les vies legals existens per expressar la crítica. Lògicament, la utilització de les seves eines per lluitar contra les desigualtats que patim, porta a carrerons sense sortida o a que les lluites siguin innòcues o estèrils.

L'esclat de la lluita social dels últims anys és fruit de la intensificació de l'explotació que patim. És el símbol de tot el que estem patint. Així com la dita diu que quan el dit senyala la lluna el neci mira el dit i no la lluna. El poder desgraciadament no ho és de neci ni d'innocent. Per això el seu afany d'esclafar tots aquells conflictes que el porten al seu propi qüestionament. El que pretent és trencar el dit que senyala la fi del seu règim és a prop.

En les últimes setmanes de març hem rebut les sentències de dos casos repressius. L'un el dels imputats per l'intent de bloqueig al parlament, als quals s'ha condemnat a tres anys de presó. L'altre els de tres casos més del efecte Can Vies que han estat condemnats a tres anys i set mesos. Cada cas és un dels símbols de lluita dels últims anys. En un el 15M va passar a l'acció intentant aturar les retallades socials, senyalant als culpables. L'altre ens va mostrar que vencer era possible, que la força del carrer pot ser més forta que la de les seves lleis i porres.

Manifestació solidària amb encausats per Can Vies SERGI RUGRAND/KRANSYIBCN

La protesta com a delicte

Rubén, Sants

Fa just un any, que durant el mes d'abril del 2014, van ser jutjades vint persones per la seva participació en la primera mobilització important contra l'aprovació del primer paquet de retallades del govern de la generalitat. El context d'aleshores era quelcom diferent al d'ara. La mobilització sorgia de l'acampada de Plaça Catalunya, la lluita es centralitzava en aquell nucli de despertar col·lectiu, l'ambient era festiu alhora que combatiu i fins hi tot els mitjans de comunicació de masses ens miraven amb simpatia. Però aquella mobilització va marcar un punt d'inflexió. El mitjans van atacar amb contundència l'acció decidida dels manifestans i el poder polític va perseguir amb anim venjatiu a qui havia participat. Finalment, vuit serem els caps de turc que pagarem la gosadia de dir-los a la cara que no ens representen.

Va marcar un punt d'inflexió als mitjans de comunicació i també en l'aparell repressiu. Va marcar l'inici de les caceres de bruixes que des d'aleshores han marcat les ressaques de les mobilitzacions populars. I ara també volen marcar un altre punt d'inflexió convertint la protesta en un delicte. L'article 498, que pretent protegir els parlament d'amenaces com cops d'estat, mai havia estat jutjat, tot hi que si que s'havien realitzat protestes davant del parlament. El que passes amb aquest cas marcaria la jurisprudència per poder castigar aquest tipus de protestes. En un primer moment l'audiència nacional va sentenciar que només s'havia provat que les persones encausades havien realitzat actes normals de qualsevol mobilització, aguantar una pancarta, cridar consignes, aixecar les mans, etc. Aquests actes no podien ser castigats ja que estaven emparats pel dret de manifestació, sentenciava. Però el tribunal suprem en canvi ha tombat la sentència a favor del que demanava el Parlament i la Generalitat de Catalunya, protestar davant d'un parlament i enfront dels diputats és delicte. És així de taxatiu.

Per arribar a aquestes conclusions els motius són purament polítics. No és coincidència que aquesta vagi totalment en la línea de la recentment aprovada llei mordassa i de la reforma del codi penal que vol acabar d'aprovar el govern del PP. La línea divisoria entre el poder polític i judicial és molt fina, i contra més a munt més s'esvaeix. El govern de la generalitat ha aconseguit aquesta sentència venjativa i que converteix la protesta en un crim. No hi gaires esperances que el tribunal constitucional rectifiqui aquesta sentència, l'únic pas legal que ens queda. Però la lluita ens ha ensenyat que només podem aconseguir victòries amb la pressió dels carrers. Seguiu atents a les següents convocatòries que pretenen impedir l'entrada a la presó i canviar aquesta perillosa sentència.

Que no ens governi la por

Manoio, Sants

Multitud de gent als carrers cridant, xerrant, atacant les entitats bancàries, les multinacionals, fent barricades... El carrer era un lloc de trobada, de lluita, d' alegria, de ràbia, d' expresió artística i política. Era una revolta protagonitzada per les classes populars, un crit de ràbia i desesperació amb un toc d' alegria i estupefacció pel que s' estava vivint, tot, fruit i producte d' una realitat social asfixiant.El poder respon amb les estratègies de la por i la persecució política, 84 detingudes, centenars de ferides, abusos de poder als carrers i les comissaries, humiliacions, pallisses, seguiments i detencions de la gent més implicada als moviments socials els mesos posteriors.

Els individus, els col·lectius, la gent del barri políticament activa un cop més espera el cop repressiu. Psicosis i paranoia davant les detencions arbitraries, qui serà la pròxima? Ens deiem per tranquil·litzar-nos: no hi ha res a fer, acabaran detenint i imputant a qui els hi vingui de gust amb proves o sense. I així està passant...

Son 4 les companyes condemnades que poden entrar a presó amb penes superiors als 3 anys, en son més de 10 les condemnades amb penes entre 6 mesos a 2 anys de presó i falten més de 60 judicis.

Defensarem a les companyes amb tota la força que tinguem. Elles, com totes les que hi vam ser, feren possible el que es veia impossible; 5 dies de revolta contra el poder, mantenir el CSA Can Vies de peu, trencar amb la normalitat d' una "smart-city" que en temps passats fou anomenada la Rosa de Foc...

Diuen que la realitat és una construcció social , es deia " Si va a terra barri en guerra" i així va ser. Doncs ara diem que no ens governarà la por, no permetrem que empresonin la gent que defensa els barris.

Que no se'ns oblidi; juntes podem canviar la realitat que ens envolta, la lluita és una eina efectiva i ho em corroborat nosaltres mateixes. Sembla que ells ho han entès i ara ens volen aïllar. Estarem juntes un cop més al carrer, per fer possible el que diuen impossible.

Llibertat per a la gent que defensa els barris.

El parc de l'Espanya industrial acollirà, el dissabte 25 d'abril, una jornada lúdica i reivindicativa per l'educació pública.

Les escoles preparen una festa en defensa de l'educació pública

Ester Rams, Sants

Una dotzena de centres educatius de Sants, entre escoles bressol, escoles i instituts estan preparant un matí ple d'activitats, per fer visible la xarxa que s'ha creat, al barri, en defensa de l'educació pública. Una tabalada, una xocolatada, tallers i activitats organitzades per les diferents escoles, teatre, la creació d'un mural i un dinar de carmanyola amenitzaran una jornada adreçada a petits i grans. També hi haurà una paradeta on comprar samarretes grogues, el símbol de la defensa de l'educació pública.

La d'enguany serà la segona edició de la jornada, que ja es va fer l'abril de l'any passat i que va ser tot un èxit. L'Assemblea Groga de Sants ha decidit repetir la iniciativa ja que, més enllà de visibilitzar la seva lluita, l'organització d'una activitat en què hi participen gairebé tots els centres educatius públics del barri serveix per enfortir i fer créixer la xarxa i perquè a cada escola es reactivin les comissions o grups de treball que lluiten contra les retallades.

Una xarxa amb 4 anys d'història

L'Assemblea Groga de Sants va néixer el maig del 2011 i des dels seus inicis treballa per ser un espai de trobada de la comunitat educativa –famílies, professorat i alumnat– de gairebé tots els centres públics de Sants. El que va néixer com un espai d'oposició a les importants retallades en l'àmbit educatiu, s'ha consolidat com un espai per lluitar per la qualitat de l'educació pública.

L'Assemblea Groga de Sants defensa un model públic, laic, català, coeducatiu, inclusiu, participatiu, democràtic i de qualitat com la única garantia per construir una societat amb igualtat d'oportunitats per a tothom. Un model que es veu amenaçat, més enllà de les importants retallades, per la LEC i la LOMCE.

Les batalles del 2015

Tal i com ens diuen des de l'Assemblea groga de sants, aquest 2015 els esforços del moviment en defensa de l'educació pública han tingut diversos fronts. S'ha creat la Xarxa d'escoles insubmises a la LOMCE, "per mirar de desobeir una llei que aposta per un model neoliberal i antidemocràtic d'educació". S'estan recollint signatures per una ILP a favor de la educació pública al Parlament; una iniciativa que aposta per destinar un 6% del PIB a l'educació pública (respecte el 4,18 actual), establir un model gratuït i d'accés universal des de l'escola bressol fins a la universitat, l'eliminació dels concerts i que els centres concertats passin a ser de titularitat pública, i la plena democràcia als centres, així com la seva autonomia real i pedagògica, sense direccions imposades des de l'exterior.

Les escoles bressol també s'estan mobilitzant. Per una banda, la Generalitat ha deixat d'invertir en aquesta etapa educativa i es preveuen fortes pujades en les quotes. I, a nivell municipal, s'està produint una privatització del servei.

I el decret 3+2 ha posat en peu de guerra les Universitats.

En aquest context, la jornada del 25 d'abril vol ser un espai catalitzador de les lluites al voltant de l'educació pública, que en multipliqui la seva força.

Una manifestació contra les presons recorre l'Eixample i crida per la llibertat d'Antúnez Becerra

La convocatòria anticarcerària, de tendència anarquista, va aplegar un centenar de manifestants i dos-cents antiavalots. La marxa tingué lloc l'endemà que Becerra finalitzés una vaga de fam de 65 dies.

Manifestació solidària amb Antunez Becerra i tots els presos en vaga de fam. SERGI RUGRAND/KRANSYIBCN

Marc Rude i Jesús Rodriguez, Sants

Dissabte a les set de la tarda, per sortir de la boca de metro de la parada d'Entença, calia passar entre les dotzenes d'agents de la Brimo que ocupaven l'accés al suburbà i el perímetre de la presó Model. Superats tres checkpoints policials, arribàvem a la vorera on més d'un centenar de persones es concentraven contra les presons i en solidaritat amb les persones preses en lluita, amb especial referència a José Antúnez Becerra, que divendres passat va abandonar la vaga de fam que, durant 65 dies, ha compromès greument la seva salut.

Els col·lectius de suport exigeixen la llibertat de Becerra, condemnat a 29 anys per la seva participació al motí de Quatre Camins, el 2004. Manuel Tallón, exsotsdirector del centre penitenciari ubicat a la Roca del Vallès, el va acusar durant el judici de temptativa d'homicidi. El pres, de 57 anys, n'ha passat 40 entre reixes, tot i no haver comès mai cap homicidi ni delicte sexual. El seu entorn denuncia la situació d'Antúnez Becerra, implicat des dels 70 en les lluites col·lectives de la comunitat reclusa, com una "cadena perpètua encoberta" motivada per les seves activitats polítiques. En relació a això, també cal fer menció destacada a Javier Guerrero Carvajal, tancat a la presó gallega d'A Lama, que està en vaga de fam des de fa tres mesos i mig.

A tres quarts de vuit va començar la marxa, que va donar la volta al recinte de la Model, escortada per una columna de cinquanta policies, que avançava en paral·lel per la vorera de l'edifici del presidi. Les manifestants van cridar consignes com "les presons són centres d'extermini", "a terra els murs de les presons" i "els rics mai entren, els pobres mai surten". Crits també per l'anarquia i per la llibertat d'Antúnez Becerra, Guerrero Carvajal, les militants llibertàries Mónica i Francisco i "totes les companyes empresonades al món". La convocatòria considera que "les presons són la materialització més crua d'un ordre imposat basat en la misèria i el control social. Els seus murs busquen tancar i condemnar la pobresa i la dissidència social. Les presons, per més eufemismes institucionals que pretenguin ocultar-ho, existeixen per a generar dolor, càstigs i tortures".

La manifestació va fer un llarg recorregut per l'Eixample, i va baixar per Entença fins a Consell de Cent, on va girar a l'esquerra per acabar al carrer Girona. Les consignes van ressonar amb força durant les dues hores de trajecte, intercalades amb l'espetec dels coets que s'elevaven al cel. La marxa va acabar davant la seu de la Secretaria General de Serveis Penitenciaris. L'escena final, a la cantonada d'Aragó i Girona. A la banda Llobregat d'Aragó, les onze furgonetes de la Brigada Mòbil que la manifestació havia dut a la cua tota l'estona, a la banda Besòs, deu furgons de la Brimo més i, davant l'edifici, 6 vehicles de les ARRO. Doscents antiavalots, amb el casc posat i preparats amb escuts i escopetes. Al mig de la cruïlla, una vuitantena de persones clamaven les darreres proclames per la llibertat i l'enderrocament de tots els murs.

Remei Bona es compromet a "ajudar" Antúnez Becerra

La vaga de fam d'Antúnez Becerra va finalitzar el passat divendres a migdia, després que la jutgessa de vigilància penitenciària Remei Bona el visités a l'habitació de l'Hospital Penitenciari de Terrassa. Segons han confirmat fonts properes a Becerra, la jutgessa es va comprometre a concedir-li d'aquí uns mesos les primeres sortides de la presó, prèvies a la concessió del tercer grau. El pres, molt debilitat pels 65 dies de vaga de fam, va creure en la paraula de Bona i va signar un document dirigit a la Direcció General de Serveis Penitenciaris on informava de la finalització de la seva acció de protesta. El mateix divendres ja va començar a ingerir alguns aliments sòlids. Fonts mèdiques apunten a que trigarà més d'un mes en recuperar el normal funcionament del seu sistema digestiu. Cal recordar, però, que la jutgessa Remei Bona es jubila el proper mes d'agost i, un cop això passi, s'haurà de veure si el compromís adoptat divendres es mantindrà després que abandoni el seu càrrec al capdavant del jutjat de vigilància penitenciària.

Es crea el Comitè de Suport als i les treballadores d'Unísono de Sants

Àlex Tisminetzky, Sants

Unísono és una multinacional del telemàrqueting, amb seu a Catalunya al carrer Tarragona 161, i es dedica a realitzar campanyes telefòniques per encàrrec de grans empreses, com Vodafone o Sanitas.

La plantilla d'Unísono compta amb un Conveni molt precari i caracteritzada per la temporalitat, els acomiadaments i la rotació contínua. I a més a més es troben amb la problemàtica de percebre salaris molt baixos —de 800 o 900 euros— treballat colze a colze amb altres persones a qui se'ls aplica el Conveni de l'empresa principal —per exemple Vodafone, Audi, Gas Natural,...—percebent salaris pràcticament del doble per la mateixa feina.

El creixement del sector ha provocat que Unísono aglutini ara mateix a 150 empleats a la seu santsenca, però s'espera que la plantilla pugui arribar a 600 persones només a l'agost.

Però els aires de canvi que es viuen després del 15M han entrat a l'empresa, i es va crear la secció sindical de CGT d'Unísino, que ara mateix compta amb tots els delegats del Comitè d'Empresa i aglutina una afiliació impressionant del 90% dels i les treballadores del servei de Vodafone, i del 30% de la resta de l'empresa.

Amb aquest context la confrontació amb l'empresa era inevitable, i una sèrie d'acomiadaments seguits va provocar la convocatòria de vaga de dos dies a la seu del carrer Tarragona, que va comptar amb un seguiment del 100% el primer dia, i del 98% el segon.

Comitè de Suport de Sants

La secció sindical de CGT de l'empresa ha valorat molt positivament el seguiment de l'aturada, però alhora s'ha analitzat la necessitat de crear vincles amb un veïnat tant associatiu com el de Sants, per fer arribar les reivindicacions laborals al barri i introduir les reivindicacions dels moviments socials de Sants a l'empresa.

Per aquest motiu es va convocar el passat 25 de març al Casal independentista Jaume Compte el Comitè de Suport als i les treballadores d'Unísono. A la primera reunió hi van participar persones de l'Assemblea Indignada 15M de Sants-Les Corts, Capgirem Barcelona-CUP, Endavant, CGT, JCC i COS, però amb la voluntat de poder aglutinar molts més col·lectius, persones i entitats del barri, recollint el treball que va dur a terme el Comitè de suport a Panrico de Sants.

L'objectiu de la plataforma és portar la lluita laboral al barri, socialitzant la realitat precària i lluita d'una empresa situada al mig de Sants.

Aquest Comitè té previst realitzar unes jornades al barri per fer difusió de la lluita a Unísino i per recaptar diners per la Caixa de Resistència, restant atent a les properes convocatòries de la plantilla d'Unísono en defensa dels seus drets laborals.

28 persones detingudes en la segona part de l'Operació Pandora contra col·lectius anarquistes

Redacció, Sants

El 30 de març una macroperació de la Policia Nacional, anomenada Piñata, va acabar amb la detenció de 13 persones a Madrid, Barcelona, Palència i Granada, a qui acusen de suposada pertinença a organització criminal. Cal comentar que tant "Pandora" com "Piñata" simbolitzen l'acte d'obrir quelcom sense saber que hi ha a dintre.

Durant l'operació es va escorcollar centres socials i habitatges, i catorze persones més van ser detingudes per resistència a l'autoritat.

A Madrid han estat escorcollats els centres socials La Quimera de Lavapiés i 13-14 de Vallecas, i a Granada el El CSOA La Redonda. A Barcelona hi ha hagut tres detencions, a Poble Sec, Sants i Sant Andreu de Palomar.

El desembre passat, amb una altra operació contra els Grups Anarquistes Coordinats (GAC), anomenada Operació Pandora, set persones van entrar a presó preventiva, ara en llibertat amb càrrecs.

Una gran manifestació a la plaça del Mercat del Clot de Barcelona i a altres localitats de l'Estat va demanar, la tarda del dimarts 30, la llibertat de totes les persones detingudes.

El jutge Eloy Velasco de l'Audiència Nacional, que es qui porta el cas, ha ordenat l'empresonament preventiu sense fiança per a 5 de les persones detingudes durant l'operació i la llibertat amb càrrecs per a la resta. Es dona el cas que una de les persones que entra a presó amb aquesta operació Piñata ja havia estat en presó preventiva en el marc de l'operació Pandora i havia sigut posat en llibertat junt a la resta de persones empresonades.

Punt a part es mereix el tractament que gran part de la premsa oficalista ha fet del cas, per exemple "Los anarcoterroristas se financiaban como ETA en las herriko" diu l'ABC obviant la presumció d'innocència la qual cosa han fet també altres mitjans,. a TVE podiem llegir el titular "Pasan a disposición judicial los 15 detenidos por su presunta vinculación con grupos anarquistas" com si tindre vincles amb grups anarquistes fos un delicte, en un més que dubtós excersici de la praxi periodística.

L'anarquisme segueix organitzant-se

L'operació va coincidir amb el naixement públic de la Federació Anarquista de Catalunya, formada per una vintena de grups com a espai de trobada, coordinació i organització "on la llibertat, la igualtat en tots els àmbits, la solidaritat i el suport mutu, l'oposició a l'estat, les estructures i institucions religioses i la propietat, són els principis sobre els quals es camina per poder atacar frontalment nosaltres mateixes l'autoritat, difonent un altre tipus de cultura que no fomenti els valors establerts, i que creï unes dinàmiques de lliure associació entre individus que siguin capaces de respondre a les seves necessitats autònomament a qualsevol dominador".

SERGI RUGRAND/KRANSYIBCN

Continua la lluita per La Lleialtat Santsenca

Adriana Artola i Carles Baiges, Sants

Com vam anunciar en el número de febrer de la Burxa, el 17 de març la Plataforma La Lleialtat Santsenca es va reunir per tal de seguir sumant ingredients al procés obert que s'està cuinant a foc lent a la sala del Centre Social de Sants. La Plataforma té un objectiu molt clar, i és que, un cop aconseguit l'edifici de l'antiga cooperativa obrera –situat al número 31 del carrer Olzinelles- es vol aconseguir un gestió ciutadana del futur equipament. Aquest espai des del seu inici, amb la reivindicació veïnal començada el 2009, es va concebre per i per a les entitats i persones del barri. Amb aquest fi, la Plataforma vol seguir sumant entitats, idees, propostes i persones implicades per continuar donant forma al projecte perquè en pugui gaudir tot el barri.

És per això que es fa una crida a totes les entitats, associacions, grups, comerços, cooperatives, o simplement persones amb ganes de fer barri i cultura, a participar en la propera reunió de la Plataforma de la Lleialtat Santsenca el pròxim dimarts 21 d'abril a les 20h, al Centre Social de Sants (al carrer Olzinelles número 30).

Coincidint amb la represa de l'activitat pública, aquest any podreu trobar la Plataforma al Firentitats 2015, ja que recuperarà la seva presència a la fira que com sempre tindrà lloc al Carrer de Sants i Creucoberta. La trobada de les entitats del barri es celebrarà el dissabte 16 de maig.

Tota la informació al respecte de la Lleialtat es pot consultar a la pàgina web www.lleialtat.cat o a les xarxes socials Facebook i Twitter.

AMICS DE LA BURXA

"No ens anunciem a LA BURXA per la gent que pot atreure, sinó perquè volem donar suport a la revista"

Terra d'Escudella – Carrer Premià, 20

Com va néixer el Terra d'Escudella?
Va néixer el 2001 amb el nom d'Associació Cultural Arran. Era un projecte que incloïa un centre de documentació —que ara és a Can Batlló—, una botiga —que ara és la Ciutat Invisible—, un taller de serigrafia i el bar. Aquesta iniciativa va durar tres anys i després ens vam separar; i nosaltres ens vam quedar la part del bar. Aleshores ens vam professionalitzar i va néixer el bar-restaurant Terra d'Escudella.

Per què vau escollir el barri de Sants?
Perquè érem gent del moviment okupa del barri. En aquell moment estàvem okupant la Hamsa i Can Vies, i necessitàvem algun local amb estabilitat. Per això vam decidir pagar un lloguer.

Quina vinculació teniu amb el barri?
Sempre hem tingut molt bona relació amb els moviments i lluites socials de Sants: elaborem els càterings pels castellers i el dinar per Correllengua; LA BURXA es distribueix des del nostre local, les entitats i col·lectius deixen els seus cartells, venem entrades dels diferents esdeveniments de Sants, potenciem les exposicions relacionades amb el barri a les parets del local... En definitiva, el Terra d'Escudella actua com un altaveu del teixit social del barri.

Per què vau decidir anunciar-vos a LA BURXA?
(Riures) Perquè en el moment que LA BURXA va començar a buscar anunciants nosaltres en formàvem part; i evidentment, vam ser els primers en anunciar-nos. Però ara que ja no hi formem part, ens seguim anunciant; no només per la gent que pot atreure cap al restaurant, sinó perquè volem donar un recolzament econòmic a la revista per tal que segueixi existint. Ens agrada molt el projecte, està molt marcat políticament i mai s'han amagat. A més d'anunciar-nos, també som el punt de distribució de la revista!

Què té d'especial el Terra d'Escudella?
Tenim uns trets distintius que es troben a pocs locals de Barcelona i que fan que la gent hi estigui a gust: fem una aposta per la cultura catalana, i sobretot reivindiquem la cuina de diferents llocs dels Països Catalans i les begudes de la terra. A més, nosaltres no ens amaguem políticament, som d'esquerres i independentistes i ho fem present.

Com valoreu la trajectòria del Terra d'Escudella?
Estem molt contents i volem continuar creixent. Portem molts anys obrint i hem assolit els nostres objectius: hem passat de ser 'el bar dels okupes' a que vingui molta gent diferent, i no ens hem hagut d'amagar mai de res.

LA BORDA, UNA COOPERATIVA D'HABITATGE A CAN BATLLÓ

Oriol Barras

El passat 7 de març de 2015 al migdia es van presentar i actualitzar els fonaments de la cooperativa d'habitatge en cessió d'ús La Borda a l'Auditori de Can Batlló, dins d'un context més ampli d'actes per a l'autogestió i difusió del projecte. La història de La Borda, però, ve de més enrere.

En una primera fase, des del 2012, a través de l'associació Can Mangala i de les diferents comissions creades —model de convivència, arquitectura, economia, jurídica i comunicació— es va desenvolupant l'objectiu de pensar i donar forma al projecte.

Una segona fase comença al gener de 2014, quan es presenta en públic la iniciativa a Can Batlló. Després d'intensos debats i discussions, s'aproven els estatuts de la cooperativa i el 19 de setembre de 2014 es constitueix formalment Habitatges La Borda, SCCL.

Entre altres aspectes, els estatuts de la cooperativa han definit tres tipus de persones sòcies:

- Les col·laboradores: persones que volen impulsar els objectius de La Borda, però que no opten a accedir a un habitatge.
- Les sòcies expectants: persones que, a més d'impulsar els objectius de la cooperativa, opten a accedir a un habitatge en règim de cessió d'ús.
- Les sòcies habitants: persones que gaudiran d'un habitatge en cessió d'ús un cop estigui construït l'edifici, apportant al capital social de la cooperativa i amb els abonaments corresponents a les quotes d'ús.

La tercera fase prevista correspon a la construcció dels habitatges al carrer Constitució, en un solar en el perímetre extern de la fàbrica, qualificat com a habitatge protegit, que serà cedit a 75 anys. El començament de les obres està previst per a finals d'any, i la finalització de les mateixes, per mitjans-finals de 2017.

Un model de transformació social i comunitària

El model de cooperativa en cessió d'ús constitueix una alternativa al mercat d'habitatge, tant al model de propietat com al de lloguer. El fet que la propietat resti en mans de la cooperativa, una iniciativa privada sense ànim de lucre, evita la possibilitat d'especular amb la necessitat d'habitació. La propietat és col·lectiva, només l'ús és privat —i indefinit—. Aquest model elimina l'especulació immobiliària i el lucre en un dret fonamental com és el de l'habitatge.

A més, aquest model busca també formes alternatives d'interacció i convivència entre les veïnes, fomentant la presa de decisions sobre els espais comuns i la gestió de serveis de forma autogestionada i amb criteris de sostenibilitat. També posa especial èmfasi en les necessitats del veïnat i la resolució assembleària, potenciant així la participació i la cohesió social, i afavorint la relació intergeneracional i la integració comunitària.

A més de la cerca d'una millora general per a la vida de les persones, el model de cooperativa en cessió d'ús ofereix estabilitat i preu baix, pel què col·lectius com els joves, les noves famílies, les famílies monoparentals i les persones grans poden tenir accés a un habitatge de qualitat a llarg termini en projectes de convivència més socials, participatius i solidaris.

Un model replicable

La Borda vol ser una experiència pilot de cooperativa d'habitatge de lloguer en règim de cessió d'ús en l'àmbit urbà per esdevenir una alternativa generalitzable i replicable en l'àmbit de l'habitatge públic i de les polítiques que l'envolten.

La Borda és, doncs, un projecte per promoure l'accés a un habitatge digne de forma autoorganitzada, i pretén servir d'inspiració per a altres iniciatives de convivència cooperativa, així com evitar situacions d'especulació amb els habitatges.

la borda
Cooperativa d'habitatge en cessió d'ús

MODELS COOPERATIUS D'ACCÉS A L'HABITATGE

El model escandinau Andel de cooperatives d'habitatge

Països com Dinamarca, Noruega, Suècia i altres, tenen un model cooperatiu d'accés a l'habitatge basat en què la propietat és de la cooperativa i els socis tenen un dret d'ús indefinit. És a dir, el soci paga una entrada —que és retornada si deixa l'habitatge— i un lloguer mensual, que serveix per fer front a la inversió feta per la construcció i a les despeses de manteniment, i que tendeix a disminuir a mesura que s'amortitza la inversió. Els habitants de l'Andel mai poden transformar-lo en una propietat tradicional, però tenen un dret d'ús indefinit i s'impliquen, de forma assembleària, en la gestió de l'habitatge. Es tracta, doncs, d'un model de cooperativa d'habitatge amb cessió d'ús.

> Un de cada tres habitants a Copenhaguen viu en un habitatge sota el règim Andel/cooperatiu

És un model d'iniciativa privada, sense ànim de lucre i lliure d'especulació: ningú guanya res amb el lloguer. Alguns andels creen també un model de comunitat, amb una àmplia varietat de serveis comunitaris vinculats a l'habitatge. A més, aquest format s'adapta a les diferents situacions de necessitat d'habitatge, ja que afavoreix l'intercanvi d'un andel a un altre si canvien les condicions vitals.

La idea va néixer a Anglaterra al 1944, any en què es va crear la primera cooperativa d'habitatge per als treballadors del tèxtil a Rochdale. La filosofia es va expandir ràpidament a Dinamarca i Escandinàvia, on ha crescut molt els darrers 25 anys

Federació Uruguaiana de Cooperatives d'Habitatge per l'Ajuda Mútua (FUCVAM)

L'any 1966 es van crear a l'Uruguai les primeres cooperatives d'habitatge a l'interior del país, promogudes per sindicats de treballadors que van traslladar a l'habitatge l'experiència organitzativa i de lluita pels drets socials. El maig de 1970 es va fundar la Federació Uruguaiana de Cooperatives d'Habitatge per l'Ajuda Mútua (FUCVAM), que avui aplega més de 300 cooperatives d'habitatge que, a més d'un sostre, proporcionen un seguit de serveis pels seus integrants.

Cooperatives d'habitatge a Catalunya: els exemples de SostreCívic i Cal Cases

SostreCívic és una associació sense ànim de lucre que té per objectiu oferir propostes i solucions aplicables a la nostra societat per ferla més justa i respectuosa amb les persones i l'entorn a través de valors aplicats a l'urbanisme i a un accés a l'habitatge no especulatiu.

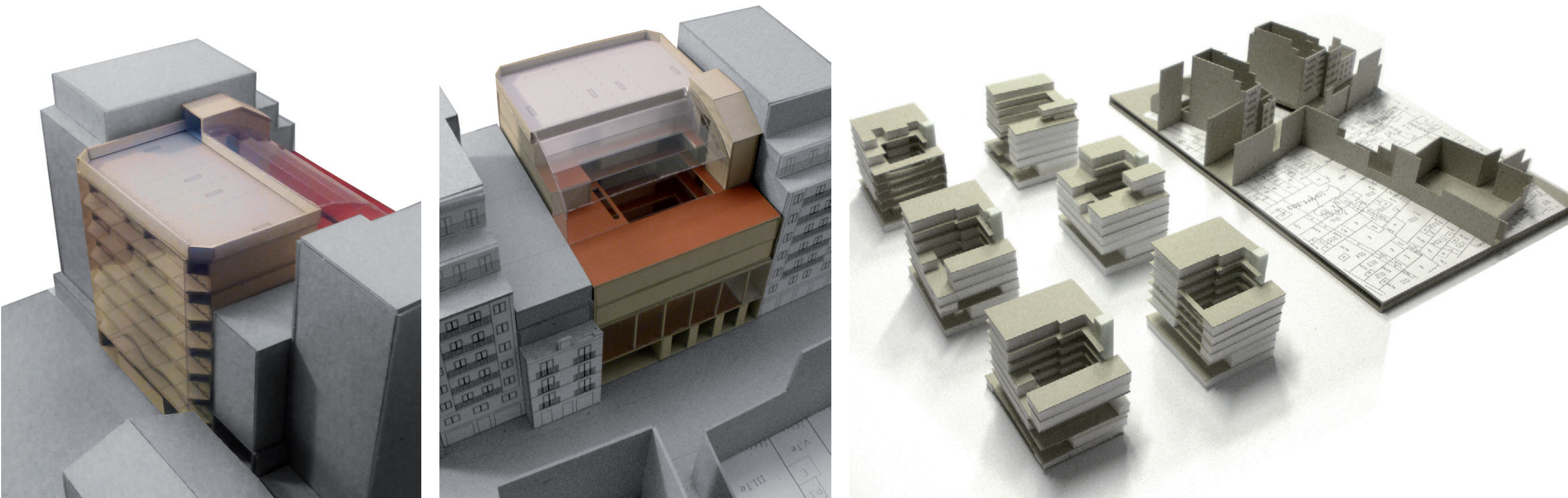
Promou un nou camí d'accés a l'habitatge basat en Models de Cooperatives d'Ús (MCU), segons el qual la propietat dels habitatges sempre resideix en mans de la cooperativa i on els seus membres hi participen i gaudeixen d'un ús indefinit de l'habitatge a través d'un dret d'ús assequible.

A la masia de Cal Cases, al Bages, el model fa set anys que està en funcionament. Hi viuen vint adults i deu infants. Cada família disposa d'un habitatge propi, i la resta dels espais són d'ús comú. La majoria de serveis són compartits i les decisions es prenen de manera assembleària.

> A Catalunya hi ha experiències similars de Cooperatives en model de cessió d'ús com Cal Cases (Santa Maria d'Oló), Ca la Fou (Cabrera d'Anoia), o La Sequoia (Sant Vicenç de Torelló).

Cal Cases és una experiència d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús ubicada en un entorn rural. La cooperativa és propietària de la finca, ningú pot vendre ni llogar, i d'aquesta manera protegeixen el projecte de vida en col·lectivitat. La fórmula de cooperativa amb dret d'ús redueix costos, perquè es comparteixen recursos, dóna més estabilitat que un habitatge de lloguer i, alhora, una flexibilitat que no té la propietat.

Un model que esperen que es pugui estendre com alternativa viable davant el dèficit d'habitatge social.

Maquetes de la futura cooperativa d'habitatges a Can Batlló

La PAH, apoderament col·lectiu i desobediència civil pel dret a l'habitatge

Gemma Parera i Olalla Miret

La Plataforma d'Afectats/des per la Hipoteca (PAH) neix a Barcelona el febrer de 2009 amb l'objectiu de donar una resposta ciutadana, autoorganitzada i des del suport mutu a la situació d'aquelles persones que, ja llavors, comencen a no poder pagar la hipoteca i veuen com el banc els pot reclamar un deute molt elevat, fins i tot després de perdre l'habitatge.

Actualment hi ha més de 226 nuclis de la PAH a tot l'Estat. En aquests s'hi troben persones que han estat desnonades o en perill de desnonament —tant d'hipoteca com de lloguer o d'ocupació— i persones solidàries, amb la voluntat d'actuar conjuntament pel dret a l'habitatge. La PAH ha lluitat, doncs, al llarg d'aquests anys, per tres mesures d'emergència considerades de mínims: la paralització dels desnonaments fins que es trobin solucions definitives, la dació en pagament retroactiva per a aquelles persones que no hagin pogut o no puguin fer front als pagaments del seu habitatge habitual, i la creació d'un parc públic de lloguer social amb aquells habitatges embargats en mans dels bancs; especialment, els immobles propietat de la Sareb, l'anomenat *banc dolent* que, amb diners de tota la ciutadania, ha comprat milers d'habitatges embargats per les entitats financeres per malvendre'ls a fons especuladors.

Al llarg d'aquest temps, ha aconseguit aturar milers de desnonaments, obligar els bancs a concedir dacions en pagament, lloguers socials i reallotjaments i, sobretot, crear una xarxa d'activisme i de suport mutu pel dret a l'habitatge.

Recentment han impulsat, juntament amb l'Aliança contra la Pobresa Energètica i l'Observatori DESC, la Iniciativa Legislativa Popular perquè el Parlament aprovi noves polítiques d'habitatge i pobresa energètica, - que ja ha aconseguit 70.000 signatures- , en la línia de la ILP presentada al Congrés dels Diputats i tombada pel govern del PP.

El desembre passat, la PAH Barcelona va traslladar el seu local al barri d'Hostafrancs, al carrer Leiva 44, i va començar a enfortir la seva relació amb els moviments socials del barri per treballar plegats pel dret a l'habitatge. També va ocupar al barri el Bloc La Bordeta, un espai recuperat per l'Obra Social la PAH.

Més informació a http://pahbarcelona.org/

Obra Social la PAH

L'Obra Social la PAH va néixer el setembre de 2011, quan una família no va aconseguir aturar el seu tercer intent de desallotjament i va proposar ocupar el seu habitatge per ser reallotjats. Tal com expliquen en el Manual de l'Obra Social la PAH, «els motius en què es basa la campanya són senzills: ens roben els habitatges i ens condemnen a seguir-los pagant. Ens deixen al carrer i sense alternativa per accedir a una llar».

L'Obra Social la PAH actua, doncs, quan s'han esgotat totes les alternatives d'accés a l'habitatge, després d'haver negociat amb bancs i administracions. Així, davant la situació d'emergència habitacional a la què els poders públics no donen resposta, s'ocupen pisos i edificis que es troben en mans dels bancs. Tal com explica una de les membres de la PAH Barcelona, «si els bancs han estat rescatats amb diners públics, els seus pisos han d'estar al servei de tots».

Les modalitats són dues: per una banda, el reallotjament en l'habitatge del què s'ha desnonat la família i l'obertura de negociacions amb el banc i, per l'altra, les recuperacions col·lectives, és a dir, la recuperació d'immobles buits —blocs sencers—que es troben en mans de bancs. En tot cas, no es tracta de cap acció assistencial, ja que les persones i famílies reallotjades amb l'Obra Social la PAH s'impliquen activament en el procés i en les comissions de treball. Com diu una de les membres de la comissió d'Obra Social «no fem assistencialisme, sinó activisme». És a dir, garanteixen el dret a l'habitatge a través de la desobediència civil i l'apoderament col·lectiu.

Actualment hi ha unes 2.500 persones reallotjades —en les dues modalitats esmentades— i s'han recuperat 30 blocs de pisos buits de bancs, 14 dels quals en mans de la Sareb, el darrer a Manresa el 28 de març, en una acció de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i el Capitalisme del Bages (PAHC). L'objectiu immediat és donar resposta a la necessitat d'habitatge, mentre es fa pressió als bancs i a les administracions per aconseguir un lloguer social. A dos dels blocs recuperats de la Sareb ja s'ha aconseguit —mitjançant la mediació de les administracions— un lloguer social per a les persones reallotjades.

Més informació a http://pahbarcelona.org/category/obra-social-2/

El Bloc La Bordeta

En el marc d'una jornada festiva de celebració del sisè aniversari de la PAH, el diumenge 22 de febrer es va ocupar el Bloc La Bordeta, situat al carrer Hostafrancs 3, on des d'aleshores s'allotgen persones i famílies que han esgotat totes les alternatives administratives per accedir a un habitatge.

El bloc d'edificis és resultat d'una promoció inacabada de la immobiliària Nyala 2006 SL, que acumulava un deute d'impagament amb Caixa de Balears. Aquesta promotora pertany a la família Riera Marsá, que va fer fortuna durant la primera etapa del franquisme amb Industrias Riera-Marsá, i a la dècada dels anys 60, amb l'explosió especulativa que es va produir al cinturó industrial de Barcelona. Aquests negocis van continuar a inicis de la dècada passada amb la requalificació d'un sòl no urbanitzable i l'autorització de l'Ajuntament de Vejer (Càdis) per construir dos hotels de luxe.

Fa un any la propietat dels actius financers del bloc d'Hostafrancs 3 va passar a la Sareb, i ara l'Obra Social la PAH vol negociar amb aquesta societat financera —un procés que s'ha de fer a través de les administracions per la negativa del banc dolent a parlar directament amb ells— per aconseguir lloguer social per a les persones i famílies allotjades al bloc.

L'edifici ha estat ocupat i desallotjat dues vegades, i fins ara continuava buit. La primera entrada es va fer el 18 de novembre de 2011, en el marc d'una acció de l'Assemblea Indignada de Sants, amb l'objectiu de reallotjar persones i famílies desnonades o sense recursos per accedir a un habitatge i donar-li un ús social pel barri. Dotze dies després va ser desallotjat —de forma cautelar i sense notificació prèvia— per ordre de la jutgessa del Jutjat d'Instrucció número 23, Rosa Maria Agulló Berenguer, amb l'argument que la immobiliària volia construir pisos turístics que mai es van arribar a fer.

De moment, les persones que viuen al Bloc La Bordeta han estat identificades i citades a declarar per la mateixa jutgessa, en resposta a una demanda interposada per la immobiliària Nyala 2006 SL. No obstant, des de la PAH lluitaran per mantenir el bloc i aconseguir un lloguer social. Creuen que és possible aconseguir-ho en el context actual en què l'edifici ha passat a mans de la Sareb, finançada en un 95% per diners públics, i a la què, en altres casos, s'ha pressionat i assolit lloguers socials. A més, després que l'edifici estigués tant temps buit, sense aigua ni cèdula d'habitabilitat, els habitants del Bloc consideren que «és evident que no hi ha cap intenció de vendre'l, i això no pot ser una excusa per desallotjar-nos».

Un dels problemes actuals és la falta d'aigua i la negació d'Agbar de solucionar-ho sense la petició de la propietat. Si la pressió a l'Ajuntament i a la companyia no avança, es recorrerà, una vegada més, a l'acció directa i al suport mutu per aconseguir que el Bloc La Bordeta sigui un habitatge digne, amb subministrament d'aigua. Així, es podrà facilitar l'accés a famílies amb infants que necessiten, encara més, unes condicions d'habitabilitat adequades. Al mateix temps, un cop rehabilitat i amb aigua, s'hi faran activitats obertes al barri amb l'objectiu d'integrar-se en el veïnat.

Els fracassos del sistema

A Catalunya hi ha 43 desnonaments cada dia.

Des de 2008 s'han produït més de 110.000 execucions hipotecàries a Catalunya* i 55.000 desnonaments

Segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística, a Catalunya hi ha 450.000 habitatges buits

Gairebé un 25% de les persones afectades per la hipoteca de tot l'estat espanyol es concentrena la demarcació de Barcelona

Bankia, BBVA, Caixa Bank i Santander són les entitats que provoquen més desallotjaments —20%, 15%, 15% i 14%, respectivament—

A Espanya, l'habitatge de lloguer social no arriba al 2% del total

Quatre de cada deu persones afectades per la hipoteca afirmen que el pagament del préstec hipotecari els impedia accedir a altres necessitats bàsiques com l'alimentació o els subministraments de la llar

A Catalunya, més de 320.000 famílies pateixen pobresa energètica.

*Aquesta dada no inclou els desnonaments per impagament del lloguer

Els èxits de la mobilització ciutadana

La PAH ha aconseguit paralitzar més de 1.600 desnonaments a tot l'estat

L'Obra Social de la PAH a Catalunya ja ha recuperat 14 edificis de la Sareb, d'un total de 30, i ha reallotjat 2500 persones a tot l'estat

La ILP habitatge ja ha recollit 70.000 signatures de suport a la ILP contra els desnonaments i la pobresa energètica

Centenars d'habitatges han estat okupats per dotar-se d'un habitatge persones sense recursos o per crear projectes socials.

Assemblees i reunions de PAH BCN:

Cada dilluns 18h Assemblea de benvinguda i assessorament col·lectiu

Cada dimarts 18h Assemblea de coordinació

Cada dimecres 17h grup d'ajuda mútua

El 1er i 3er dimecres de cada mes 18h Assemblea Obra Social

Els divendres quinzenalment 18h Assemblea de col·lectives (casos d'hipoteca més avançats i encallats)

El Bloc de La Bordeta recentment ocupat per la PAH

SERGI RUGRAND

Grup d'Habitatge d'Acció Llibertària de Sants

Acció Llibertària de Sants

Al llarg de la darrera dècada, l'especulació immobiliària ha estat una constant. Des de les polítiques del PP d'Aznar que van generar la privatització de sòl rural, tots els governs —independentment del seu color— han permès —i fins i tot han protagonitzat— casos d'accentuada especulació. En conseqüència, els preus de l'habitatge s'han incrementat durant anys, fet que, a ulls d'alguns, ha significat una suculenta inversió i, al mateix temps, ha acabat suposant un malson per a una part de la població que ha vist truncades les seves aspiracions. I això només en el millor dels casos, ja que fins i tot els mitjans s'han fet ressò dels nombrosos i dramàtics casos de desnonaments. Un altre cop, els beneficis d'una classe dirigent han suposat una desgràcia que l'Estat ha gestionat perquè la *gaudeixin* exclusivament els pobres. A tot plegat s'afegeix el fet que els bancs afectats per la crisi han estat salvats pels diners públics de diferents governs, mentre que la gent ha estat salvada per la solidaritat de veïnes que s'han enfrontat a la policia.

Des de l'administració també s'ha promogut la gentrificació. Han aconseguit que les veïnes que fan vida al barri hagin de marxar per donar pas a l'arribada de gent que pot pagar-se un pis sobrevalorat. Turistes disposats a desembutxacar-se més diners per una setmana d'esbarjo que el que pot pagar una família cada mes. Aquesta realitat ha fet impossible que les veïnes puguin assumir els preus estipulats. En conseqüència, els propietaris reserven pisos únicament a turistes, i la gent que té una vida a Barcelona se l'ha de buscar a un altre lloc. Irònicament, quan les veïnes marxen el barri perd el caràcter pel qual els turistes se senten atrets, això farà que quan acabin de convertir un barri, faran el mateix en un altre. L'Ajuntament únicament s'ha mostrat disposat a afrontar el problema quan la gent ha sortit al carrer amb esperit d'exigència. Totes aquestes polítiques han convertit a barris com el Born en un mercat d'elitista roba vintage, el barri portuari de la Barceloneta en un hotel, i Gràcia deixarà de ser el bosc de Sherwood, perquè els edificis elitistes surten com bolets.

Fins aquí el nostre discurs podria coincidir amb altres col·lectius que fan una gran labor d'habitatge, com és la PAH. Però nosaltres no ens quedem emmarcats en la crisi, som dels que no entenen el dilema entre el dret a la propietat i el de l'habitatge —sempre relegat a la teoria—. Tan sols veiem una necessitat humana que ha estat legislada per a què uns en treguin un profit desmesurat. Conjuntament amb el cost dels subministraments bàsics, el lloguer s'enduu gran part d'un sou. Ofega i encadena a qui pot accedir a una feina i dificulta sobre manera exercir alternatives al treball assalariat.

> Quan els problemes individuals són compartits per molta gent, les solucions les trobem col·lectivitzant-los per fer-nos fortes i lluitar totes juntes

Construint xarxa de suport mutu per l'habitatge

Per això, des d'Acció Llibertària de Sants neix el Grup d'Habitatge. Tal com fan altres col·lectius de Barcelona, busquem crear un espai on persones amb problemes d'habitatge i activistes solidàries cooperin i aportin coneixements i forces per anar teixint una xarxa de suport mutu. Un exemple és Gràcia, on s'ha creat una xarxa que ha aconseguit facilitar la vida a molta gent fins arribar a gestionar un bloc de pisos buit que ha servit per allotjar a 26 persones.

Les pràctiques que usarem per solucionar els problemes dependran de l'arrel d'aquest: si hi ha incapacitat per pagar el lloguer o l'hipoteca, parlarem amb el propietari; en cas que el tenidor sigui un banc, anirem totes juntes a la seva seu a pressionar per una millora de les condicions. Davant d'una situació de falta de casa, donarem ús a una de les milers de cases abandonades que tenen els bancs. Considerem que aquesta és l'eina més adequada en la situació en la què ens trobem. Però no la considerem un fi, perquè d'aquesta manera la propietat segueix quedant en mans privades i les nostres aspiracions busquen la col·lectivització.

El Grup d'Habitatge de Sants porta mesos treballant per realitzar una logística consistent en localitzar pisos buits en mans de bancs al barri de Sants, la Bordeta i Hostafrancs, i agilitzar tot el procés. També s'han treballat temes tècnics en profunditat, com l'aigua, l'electricitat i la legislació, per redactar manuals que aportin coneixements suficients per comprendre i treballar les instal·lacions residencials. D'aquesta manera evitem situacions en les què una persona disposi d'avantatge sobre les altres per raó de recursos.

Quan els problemes individuals són compartits per molta gent, les solucions les trobem col·lectivitzant-los per fer-nos fortes i lluitar totes juntes. Així ho han demostrat altres barris que han fet possible la reapropiació de cases sense caure en assistencialismes —com la caritat— que generen relacions de poder de caire paternalista cap a qui rep l'ajuda.

Per tal de prendre consciència d'on surten les eines que usem i el seu impacte polític en la història, s'han realitzat textos cronològics amb els fets més destacables, que han intentat erosionar l'imaginari públic que els mitjans de comunicació han generat al voltant de la figura de l'autogestió veïnal.

Si la PAH ha usat aquestes eines —depenent de l'assemblea— normalment ha seguit l'estratègia d'anar pel camí legalista fins a última instància per demostrar a les seves militants la necessitat de gestionar per elles mateixes els problemes que l'Estat no pot resoldre. En contraposició, nosaltres veiem innecessari recórrer aquest tortuós camí, ja que sabem que l'Estat no ens solucionarà un problema que ha gestat ell mateix, i com a mostra tenim l'obvietat que suposen els milers de pisos embargats en propietat de bancs que envelleixen en soledat a Barcelona tot esperant que s'inflin els preus.

Considerem que ningú s'ha de quedar al carrer, passar fred o viure sense electricitat perquè no pot pagar uns preus abusius a empreses que treuen profit de la necessitat humana, i com que considerem que aquells que ens han sotmès a aquesta situació no ens hi trauran, nosaltres mateixes ens organitzarem per responsabilitzar-nos de les nostres vides.

Que ningú tregui profit de la necessitat de tenir un sostre! Vine al Grup d'Habitatge de Sants, cada diumenge a partir de les 18.30h a l'Ateneu Llibertari de Sants situat al carrer Maria Victòria, 10.

Grup d'Habitatge de Sants
Que ningú tregui profit de la necessitat de tenir un sostre
Campanya d'Habitatge
BARCELONA una capital que inspira a viure DESNONAMENTS

ÉS UNA CIUTAT QUE ET CONVIDA A QUEDAR-T'HI
Policia Mossos d'Esquadra
Campanya d'Habitatge
Que ningú tregui profit de la necessitat de tenir un sostre

ÉS UNA CIUTAT QUE DESPERTA EL MILLOR D'UN MATEIX.
Campanya d'Habitatge
Que ningú tregui profit de la necessitat de tenir un sostre

Cartells de les campanyes d'Acció Llibertària

RELAT

Habitatge jove

Oriol Barras Gómez

Feia temps que no sortia de la feina a l'hora. Però dimarts passat sí, i vaig aprofitar per fer una cervesa amb uns antics companys d'universitat que feia temps que no veia, la M. i en T. Vaig quedar amb ells a plaça Osca.

Primer va arribar la M. Vam demanar i em va preguntar què tal estava i que com m'anava la feina. Vaig respondre maquinalment que bé, que el sol fet de tenir feina ja era tot un què i que, tot i el temps que feia que no ens vèiem no tenia massa novetats per explicar. Vaig preguntar-li si ella en tenia alguna.

Em va explicar que fa pocs mesos que conviu amb el seu company en un pis de lloguer. Se la notava contenta.

– Estic encantada d'haver fet aquesta passa. Tenia moltes ganes d'anar a viure amb en J. Feia temps que ho parlàvem i al final ens hem decidit.

Va arribar en T. Em vaig aixecar i li vaig fer una abraçada.

– Ei tio. Com estàs? Seu. La M. m'estava explicant que acaba d'anar a viure en parella – li vaig dir.

– Sí –va continuar la M.– estem molt emocionats. Ens surt una mica més car que una habitació compartint pis. Ara em gasto més d'un terç del sou només en el lloguer i de vegades una mica més, perquè en J. com que és autònom no té ingressos fixes.

– Però bé et deu compensar, no? – li va preguntar en T.

– Sí, sí. Hi estem la mar de bé. És el preu del confort.

– Jo vaig haver de tornar a casa del meu pare. Vaig fer el màster a Anglaterra. Quan anava a començar el doctorat, em van tallar la beca d'arrel. No podia mantenir-me de l'aire, o sigui que vaig tornar a Barcelona, a casa mon pare. Estic fent de becari en una editorial de llibres d'autoajuda per 300 euros al mes. Em passo quatre hores al dia organitzant el magatzem, corregint galerades i gestionant comandes de llibreries. Porto dos mesos però estic buscant coses.

– Hòstia! –va exclamar la M.–, quina putada T. Si m'assabento d'alguna cosa ja t'ho diré.

Em vaig quedar una mica en estat de xoc. En T. era provablement el company de classe més brillant de la meva promoció. A més, era d'una família relativament acomodada. Sempre havia pensat que es dedicaria a la recerca i es convertiria en un acadèmic reconegut.

– Gràcies M. Però vaig tirant, no patiu. El meu pare es fa gran i ara està molt content de tornar a tenir-me per casa i preocupar-se per mi.

Vaig fer un glop amarg. Vam demanar una altra ronda, i vam recordar un bon grapat d'anècdotes divertides de l'època de la universitat per canviar l'humor de la conversa. Ens vam posar al dia. Vam comentar la situació política i les nostres opcions de futur. I les vam maleir.

– Hoy es futuro –va cantar en T.

LLIBRES

LA MANCHA DE LA RAZA

Autor: Marco Aime

Prólogo: Eduardo Romero - Prefacio: Marc Auge

Ainhoa Nadia Douhaibi Arrazola.

De la mà de l'editorial Cambalache, com a part de la seva col·lecció Immigració, ens arriba aquest regal literari que es *titula La Mancha de la Raça*, de Marc Aime. Tot i que sigui la seva primera obra narrativa traduïda al castellà, la trajectòria literària d'aquest antropòleg i escriptor italià es remunta a anys enrere. És autor de diverses obres i nombrosos assajos antropològics que tracten qüestions com el relativisme cultural, l'error conceptual d'identificar raça amb cultura, l'etnització de conflictes, les retòriques polítiques derivades de l'excessiva atenció a la diversitat i altres qüestions entrellaçades.

El text és acompanyat per un pròleg introductori d'Eduardo Romero, autor de diversos assajos d'aquesta mateixa col·lecció, i el prefaci de l'antropòleg i etnòleg Marc Auge, autor del concepte del no-lloc.

Les idees que es poden trobar entre els assajos de Aime, han estat plasmades en aquest llibre a través d'un llenguatge més nu, més accessible per a la lectura comuna. Han contribuït a difondre la reflexió sobre com la nostra mirada, inevitablement etnocentrista i plena de (pre) judicis, acaba servint, entre altres coses, com a prova de càrrec per legitimar sentències sobre la identitat i polítiques d'exclusió, discriminació i eliminació -de vegades fins i tot físicament de l'anomenat altre / altra.

El llibre es presenta en format epistolar i, a través de la carta, l'autor s'esforça a explicar a Dragan, un nen romanès, un nen migrant, el sense sentit del nostre cinisme, el nostre temor davant el que som, transitant la memòria del que hem estat. És un crit literari a pit obert; una crida a comprendre (es) amb ànim de transformar així les nostres relacions fragmentades en una societat canviant, diversa i globalitzada.

La carta que li escriu Marc Aime a Dragan no és una epístola dedicada únicament a Dragan. És un missatge a tots i totes les que representen el que des d'antany s'ha qualificat com estranger, com estrany, com l'altre / altra; com l'antic hostis. Però, sobretot, és una invitació obligada a un exercici de memòria als i les que hem contribuït a la construcció d'aquest terme com a categoria. Categoria de conveniència, amb definicions fetitxes i exòtiques quan viatgem i amb adjectius miserables i derivats de la por, que pretenem que justifiquin la nostra discriminació i polítiques d'exclusió, quan estem a casa.

El traçat a què Aime ens sotmet aconsegueix mantenir un fil conductor amb els seus encreuaments de camins que ens fan parar i reflexionar. Ens endinsa en qüestions com la justificació de les mal anomenades polítiques de seguretat a través de discursos de por i tolerància zero; l'estreta línia entre el nacionalisme exacerbat i el feixisme, el racisme - "No és el racista el que m'espanta, Dragan, són els altres els que fan por. Tots aquells que saben, que veuen i callen. Els còmplices silenciosos", diu Aime. Reconeix que la nostra mirada desconfiada es converteix en còmplice de la política migratòria i és apàtica davant la violència i el control quotidià a què són sotmesos els que desafien les fronteres. Posa de manifest la nostra tolerància davant els petits dits bruts de Dragan tacats de tinta.

En aquesta lectura, Aime aconsegueix que les que ens trobem d'aquest costat de la paraula ens sentim inevitablement interpel·lades. Serà difícil trobar lector que no se senti com l'emissor, en bàndol homòleg al que ocupa Marc, nascut en alguna ciutat situada al capritxós nord; o que pateixi la destinació que ocupa el receptor, Dragan, perquè potser va néixer a Romania com ell, o al Marroc, com els nens que ens recorda Eduardo Romero en el pròleg, o en qualsevol altra ciutat de l'anomenat sud.

Aime ens ajuda a entreveure que en aquells que anomenem estranys es troba la nostra pròpia història, la nostra pròpia veritat. Amb aquesta finalitat ens mostra com la narrativa de la Història ha estat una mena d'anècdotes de la memòria selectiva de qui ha estat en el poder, del feixisme europeu. La nostra realitat és massa dura de suportar, escriu a Dragan. Perquè existim els bons, necessitem dels dolents. Dragan, els nens com Dragan i tots els i les estrangeres, són la solució a la nostra incapacitat d'afrontar la nostra veritat.

Ens recorda que la nostra veritat és plena d'històries vergonyoses i una memòria selectiva. Ens empara de l'oblit d'aquells relats que, tot i que en el seu dia van tenir una repercussió mediàtica, van ser ràpidament arxivats a les hemeroteques ara plenes de pols. Relats com els de Yaguine Koita i Fodé Tounkara, els dos nens de 14 i 15 anys trobats morts al tren d'aterratge d'un avió que els hauria d'haver transportat a Europa, i la carta que mai van arribar llegir "A les excel·lències, senyors membres i responsables d'Europa "i que prosseguia:" Tenim l'honor i el plaer de i una gran confiança per escriure aquesta carta i parlar de l'objectiu del nostre viatge i del sofriment dels nens i joves de l'Àfrica (…) Us preguem que ens perdoneu per gosar escriure aquesta carta a vosaltres, grans personatges pels quals sentim tant respecte ". Dóna tanta ràbia! A aquests senyors als que dirigeixen la seva carta, sabem bé que mai els va importar. Sabem que mai reconeixerien que les seves polítiques migratòries ni les seves relacions econòmiques amb el país d'Yaguine i Fodé ni cap altra ex-colònia pogués ser causa de les seves morts. Ho sabem perquè ens ho recorda Lampedusa, el Tarajal, i ens ho recorden cada dia els Yaguine i Fodé; els Osamuyi, Samba i Iddrissa, i tants altres noms de morts en circumstàncies migratòries.

A través d'aquesta carta, també s'interpel·la a aquella esquerra que, - inconscient o no- reacciona davant el feixisme de la guerra quan les morts se succeeixen a Europa i als Estats Units, però assumeix que la massacre forma part d'una normalitat en el sud. Parla de com naturalitzem la misèria com si fos part de certes comunitats ètniques. Parla de com etnifiquem la barbàrie, "ni tan sols morts som iguals", ens recorda.

I sabem que té raó l'autor quan escriu: "No tenim temps per recordar-los a tots. N'hi ha que són més morts que altres". Això ho vam saber clarament en el 11S i en la intervenció militar posterior, però, ho seguim veient diàriament. Veiem com la vida de dotze francesos val dies de portades en els mitjans internacionals i mereix commemoracions ostentoses, i veiem com els intel·lectuals ofereixen anàlisis profundes sobre els seus morts, mentre que les morts en massa de la infància a Nigèria, a Síria, provocades per un feixisme anàleg que s'expandeix, no alberguen sinó unes poques publicacions en les xarxes socials i petits mitjans preocupades de la seva difusió. Perquè és normal que morin a l'Àfrica o l'Orient, però és inacceptable que morin aquí.

Marc Aime, quan escriu, s'exposa i es confronta amb la seva veritat, amb "la nostra veritat". La mira als ulls, i descobreix el que ocultem sota el nostre menyspreu. Sap que aquella imatge que tenim de l'estranger, de Dragan, no deixa de ser una projecció: són les nostres debilitats, la nostra vilesa, la nostra incapacitat d'incloure'ns en un món molt més gran que les nostres idees emmurallades. Sap que la nostra mirada discriminatòria acaba convertint-se en la nostra pròpia gàbia.

La Mancha de la Raça. Carta a un nen romanès no és només una carta a un nen romanès. És la nostra veritat. Aquella veritat que ens deixa amb la incòmoda sensació que mentre que no hi hagi transformació, ens quedarà la incertesa de no saber si som éssers racistes, obertament cruels i còmplices; o som el llegat d'aquell gran concepte d'Hanna Arendt: un mer producte de la banalitat del mal que no es responsabilitza de ser una baula en aquesta cadena.

FOGONS DE TEMPORADA

La dieta, dels homínids als Homo (1a part)

Núria May, Masnou

La dieta, dels homínids als Homo (1a part)

S'ha escrit molt sobre l'alimentació de l'ésser humà i són moltes les teories que expliquen perquè mengem el que mengem. N'hi a nivell biològic, antropològic, sociològic i moltes que engloben tot el conjunt de discussions. Entre tots els llibres que tracten la matèria en recomano tres: Una historia comestible de L. Jacinto Garcia, Cocinar hizo al hombre de Faustino Cordon i Bueno para comer de Marvin Harris. De tots ells, i d'altres autors i referències, us presento un breu, i humil, resum de tot plegat: la història de la nostra cultura alimentària. El text el presentem per parts i avui comencem des de ben lluny, des dels temps dels primers homínids.

6 milions d'anys enrere els nostres avantpassats més primitius, els primers homínids, segurament s'assemblaven més als micos que avui tanquem als zoos que no a l'ésser humà actual. Aquest parents nostres vivien a les copes dels arbres i s'alimentaven majoritàriament de fruita i altres elements vegetals, sobretot talls i brots tendres, menjaven molta fibra i per tant tenien grans panxes. Picaven al llarg de tot el dia i la seva dieta estava molt allunyada de la nostra actual dieta omnívora (per no dir carnívora). El temps va anar passant, i segons la teoria de Darwin en referència a l'evolució de les espècies, a mesura que naixien simis amb alguna característica diferencial que era avantatjosa en els condicions de vida que s'esdevenien, aquesta característica acabava resultant tant útil que qui la posseïa creixia i es reproduïa transmeten aquesta particularitat diferencial als seus successors. En resum fou això el que passà, i foren molts els canvis generats fins que aquests primers homínids varen acabar esdevenint els Homo Sapiens Sapiens que som avui. Farem un repàs del que menjaven uns i del que mengem nosaltres i de tot el que s'ha menjat durant aquest milions d'anys que separen al nostra existència.

Podem anar tant enllà com 4 milions d'anys enrere, en aquell moment un canvi climàtic va reduir la dimensió de la frondosa selva on vivien els nostres avantpassats i molts varen trobar-se emigrant i vivint a la desconeguda sabana. En aquest nou medi els arbres no eren tant a prop uns dels altres i els homínids havien de baixar molt més sovint al terra per desplaçar-se i cercar aliment. El perill que representava estar a l'abast de les preses el solucionaven, en part, alçant-se. La nova posició bípeda adquirida els hi va deixar les mans lliures per agafar arrels, fruits secs o tubercles, nous aliments que ingerien amb la mateixa dimensió que fruites i altres vegetals, observem doncs que la seva dieta seguia essent majoritàriament vegetariana (tot i que algun petit insecte o altre animal devien ingerir ni que fos accidentalment).

Un nou canvi climàtic va originar-se fa uns 2 milions d'anys i aquest va derivar en una climatologia més calorosa que obligà a alguns australopitecs a marxar de la sabana i a buscar-se la vida en terres desconegudes; foren aquests els que derivaren en els primers antecedents homo, els homo habilis. Els anomenats posseïen unes dents més petites que els seus avantpassats i gaudien d'un cervell més gros, alhora eren prou hàbils per utilitzar eines en la cerca diària d'aliment. No molt més tard arribà l'Homo Erectus, destacant per la posició erigida que tenia al caminar alhora que per un augment considerable de l'alçada respecte els Homo anteriors. A part d'aliments vegetals aquests Homo menjaven habitualment mol•luscs, rèptils i petits mamífers. El més curiós en referència a la seva alimentació és que se sap que eren carronyers. En grup i amb les mans alçades (per simular més alçada i volum i allunyar altres animals carronyers competidors) s'acostaven els últims a animals morts i utilitzaven afilades eines per extreure la carn que restava enganxada als ossos. Sabem que també es menjaven el moll de l'ós, font nutritiva i considerada primordial per a la posterior evolució dels Homo.

RACÓ HISTÒRIC

Foment Republicà de Sants, antic Ateneu Batllori

Marta Sánchez , @nenagamba

Sovint, identifiquem a certs edificis amb noms o etiquetes que ens transporten a moments històrics, col•lectius representatius o persones que hi vivien. A partir d'aquí s'obre una porta que ens dóna la possibilitat de conèixer aquestes històries i la relació que han tingut amb l'edifici en qüestió. Coneixent la història del patrimoni edificable tenim la capacitat d'endinsar-nos en aspectes més intrínsecs relacionats amb el seu disseny, la seva construcció i les modificacions que han anat patint durant els anys. Resulta impensable imaginar que un edifici el trobarem intacte des de la seva construcció fins als nostres dies. I obviant les males praxis en matèries de rehabilitació i restauració, hem de veure aquest aspecte com una característica pròpia del patrimoni arquitectònic.

En aquesta casuística trobem l'edifici Foment Republicà de Sants, l'antic Ateneu Batllori al c/Cros nº7. Una construcció de 1894 de l'arquitecte Enric Figueras i Ribas. En aquest cas, el disseny inicial de l'edifici anava lligat a l'activitat que la família Batllori tenia en el solar on el va edificar: una terrisseria. L'edifici que es començaria a construir hauria de donar cabuda als usos propis de l'activitat econòmica que els Batllori tenien: magatzem, taller i forn. Tot i així, també es van afegir d'altres de nous.

En aquell moment, una de les entitats que es van instal•lar inicialment va ser la de l'Ateneu de Sants. Per aquest motiu, i seguint l'estudi que Elisenda Rosas va fer sobre aquest edifici, es pot deduir que el primer cos lateral devia funcionar com a centre social i el cos central com a petit teatre o sala de ball. Sembla que també podia existir un espai de cafè, tot i que no s'han trobat referències del seu interior. El que sí que se sap és que aquest espai actualment s'ha modificat per convertir-se en oficina. Es conserva, però, un pilar de foneria que, segons Elisenda Rosas, tot ateneu català de principis de segle tenia. A més, la composició de façana que podem veure avui dia des del carrer Cros es pot relacionar també amb la funció de l'Ateneu de Sants. Un clar exemple el trobem en la figura femenina alada de la part superior de la façana, junt amb altres motius simbòlics. Si ens fixem, la bandera que sosté es pot llegir la paraula "ateneo".

Tot i així, i des dels seus inicis han anat desfilant diverses entitats i col•lectius que han pogut modificar l'espai pel desenvolupament de les seves tasques. D'aquí que ara part del cafè i el saló siguin magatzems i oficines. O com el cos lateral que fa cantonada amb el c/Sant Crist s'hagi habilitat per construir habitatges.

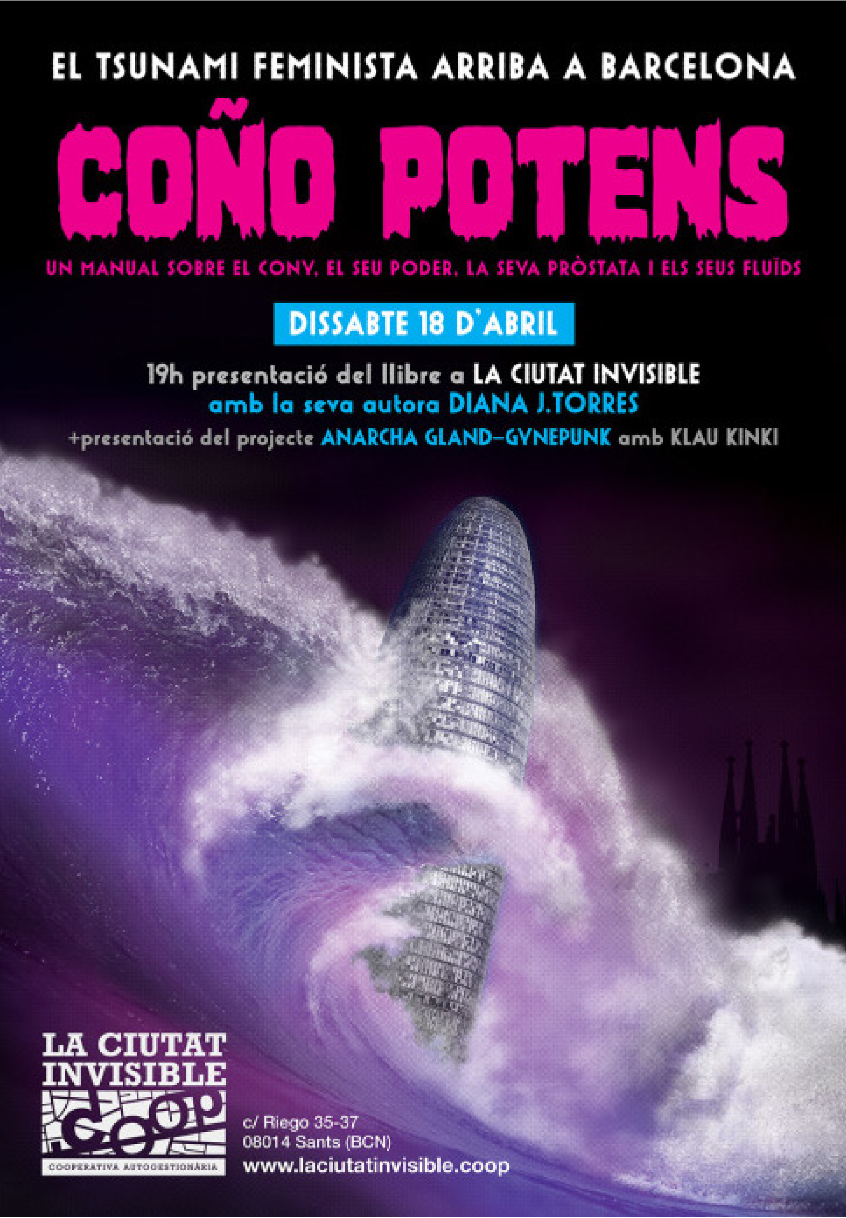
La vida de l'edifici Foment Republicà pot haver variat tant o més com la dels seus habitants. Tret dels elements arquitectònics i decoratius de la seva façana i que tots podem veure, les seves parets amaguen una sèrie de petits tresors que ens remunten a finals del S. XIX i que passen desapercebuts.

Sovint, l'actualitat ens torna a posar davant els nostres ulls la realitat de la finca. Fa un mes un dels locals d'aquest edifici es va incendiar. Tot i que l'estructura de l'edifici no s'ha vist malmesa, encara trobem restes de l'incendi a la seva façana. Davant d'un bé catalogat d'Interès Local com és l'edifici del Foment Republicà de Sants, l'antic Ateneu Batllori, hauríem de ser capaços en generar més esforços per visibilitzar aquestes petites joies.

VINYETA

Aquest abril Coño Potens i Amor als moviments socials a la ciutat invisible

Dissabte 18 d'abril: Presentació del nou llibre de Diana J. Torres

Aquest pseudomanual pretén desvetllar un dels aspectes més controvertits de la sexualitat dels conys: la seva ejaculació. I al mateix temps fer un al·legat pel reconeixement de l'òrgan que la produeix: la pròstata.

De forma didàctica, plena de sentit de l'humor i força mala llet, l'escriptora Diana J. Torres fa un recorregut per tots els aspectes d'aquest fet, des d'una visió feminista i combativa, explicada a partir de qüestions biogràfiques i un llarg procés d'investigació . El text va acompanyat per les il·lustracions de l'artista italiana Chiara Schiavon.

A més de la presentació del llibre tindrem a Klau Kinky presentant el seu projecte Anarcha Gland / Gynepunk i a Karmen Tep que ens acompanyarà amb dos dissenys de samarretes creats per a la ocasió que pertanyen al projecte "Joc".

http://www.laciutatinvisible.coop

Dissabte 11 d'abril: Taller "Visibilitzant allò invisible. Amors (i desamors) als moviments socials"

Als moviments socials compartim autèntics projectes vitals amb persones diverses, que de vegades ni són amigues, ni companyes de feina. Qui no ha sentit mai un subidón màxim per pertànyer a un col·lectiu o un desgast absolut fins al punt d'abandonar un projecte?

L'11 d'abril de 2015 de 10h a 14h, organitzem aquest taller, i confiem que sigui una ocasió de luxe per reflexionar sobre aquestes xarxes afectives invisibles que fan que un col·lectiu pagui la pena, o ens faci sortir per potes.

Punt de partida: Visibilitzar l'invisible!

Les xarxes afectives en els moviments socials són invisibles moltes vegades i, per tant, poc reconegudes. No obstant això, tenen molt a veure amb les ganes d'estar i d'aportar a un grup, i són responsables també del desgast, el cansament i fins i tot l'abandonament de molts projectes.

L'objectiu d'aquest taller és investigar col·lectivament com gestionem en la pràctica quotidiana dels amors (i desamors) que vivim en els col·lectius. Què ens aporten? Què hi aportem cadascuna de nosaltres? Com ens cuidem? Quines pràctiques ens fan sentir bé? Quines no? Per on podem començar a treballar-hi?

És molt probable que estiguem reproduint rols i actituds que denunciem (masclistes, racistes, classistes, homòfobes, jeràrquiques, etc.), quan el que volem és crear espais d'investigació i aprenentatge en què posar en el centre la vida, les cures, la interdependència...

Volem visibilitzar i construil altres formes de relacionar-nos aquí i ara, més horitzontal, més justes i que parteixin de la nostra propia experiència. Us apunteu?

Places limitades, 8 euros per poder sufragar les despeses del viatge des d'Oviedo.

http://www.laciutatinvisible.coop/

AGENDA

ABRIL 2015

Divendres 3 d'abril a les 23h.
Cuquis dj (indie-pop)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 4 d'abril a les 23.30h.
Amor de Madre djs (pop i hits)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dilluns 6 d'abril a les 21.30h.
The Flamenco Thief (guitarra- UK)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 9 d'abril a les 19h
Documental "Les nostresenergies"
As. Catalana enginyeria sense fronteres
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Divendres 10 d'abril
Aniversari Rocòdrom
19 h Xerrada
22 h Karaoke Auditori
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 11 d'abril
Aniversari Rocòdrom Rocòdrom
10.30 h Màgia per nens
11 h Competició d'escalada - Classificació
17 h Competició d'escalada - Final
16 h Activitats i concert solidaris amb la resistència al Kurdistan
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Divendres 10 d'abril a les 23.30h.
Edu Chinaski dj (rock)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 11 d'abril a les 21h.
Capaccio Bit (folk, funk, punk, jazz)
Bo d'ajut: 6€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 11 d'abril a les 23.30h.
Koito djs (hardcore, indie-pop)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dimecres 15 d'abril a les 21.30 h.
Ramonet (pop d'autor)
Bo d'ajut: 5€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 16 d'abril a les 21.30 h.
Marc Sendra (pop d'autor)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 17 d'abril a les 21.30h.
Perrocker (punk-autor)
Bo d'ajut: 6€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 17 d'abril 19h.
Què és el TTip i com ens afecta?
a càrrec de Mònica Vargas de la campanya No al TTip
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 18 d'abril a les 21h.
Dinamita Balkana (grup convidat+ Dr. Batonga)
Bo d'ajut: 6€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 24 d'abril a les 18 h
Municipalisme i cooperativisme
La Borda
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 25 d'abril
10h Festival Juvenil d'arts de carrer graffitis, percussió i hip-hop
11 h Visquem els contes Bibilioteca "La Tània i totes les Tortuges" per l'Ona Caussa, il.lustradora
21 h Festa-trobada Cooperativa Germinal
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Diumenge 26 d'abril a les 20.30h.
Antoni Hidalgo (cançó d'autor)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 30 d'abril a les 21.30h.
Amélie Angebault (jazz, swing i rockabilly)
Bo d'ajut: 6€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 30 d'abril a les 23.30h.
Oh Lonesome Dj (rock)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

Dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h
Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; i divendres de 18h a 21h.
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a dimecres de 17 a 24h
Dijous de 17 a 1h
Divendres de 17 a 2h
Dissabtes de 12 a 2h
Espai de trobada.
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

Dilluns, dimarts i dimecres
Matins 10-13h Tardes 18-21h
Espai de preparació física multidisciplinar
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dijous i divendres de 10 a 13h
Espai familiar La Nau
Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a divendres de 18h a 22h
Rocòdrom
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cine-Bistrot
Zum zeig (carrer Béjar 53)

Teatre contemporani català
Sala FlyHard (carrer Alpens, 3)

Dimarts 11h-13h i 18h-19h, divendres 11h-13h i dissabte 11h-13h.
Hort comunitari
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Tots els dimarts i dijous 18:30
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

El tercer divendres de cada mes (18-24h)
Nit de Jocs de taula i rol al Casal
Casal Independentista Jaume Compte (Muntadas, 24)

Cada dimarts 10h-12.45h i 18h-20.45h
Espai obert d'assaig lliure a l'auditori
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dimecres i dissabtes 10h-13h
Tallers d'oficis (metal·lurgia, lampisteria, electricitat, mecànica i fusteria)
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dijous no festiu 18h-21h
La Cistella Verda: agricultura sana, de proximitat i de temporada
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Segon dissabte de cada mes
Merkadillo Punk
Can Batlló (c/Constitució, 19)

Pablo Lammers

Actor, productor i soci fundador de la sala Flyhard

L'octubre de 2010 va néixer un nou teatre al barri de Sants, la sala Flyhard, al carrer Alpens 3, amb una capacitat de poc més de 40 butaques, el que permet viure de molt a prop la representació. Des d'aleshores han estrenat 12 produccions d'autors catalans contemporanis que toquen temes d'absoluta actualitat. La darrera, "Tortugues, la desacceleració de les partícules", es reposa el mes d'abril en una tercera pròrroga. Els preus, populars, els escull el públic entre dos imports segons la butxaca de cada espectador. Moltes de les obres s'han recuperat en teatres de major aforament seguint la seva exitosa carrera i donant l'oportunitat a nous públics de conèixer-les.

Pablo Lammers a l'entrada de la sala

lancelot

Lancelot

Com es va gestar la creació de l'espai?

Portàvem 5 anys a la companyia i buscàvem un espai per assajar. Quan vam obrir el local d'assaig, al lloc on ara és la Flyhard, vam començar a fer passes per amics de les obres que després portaríem a la Villarroel, al Capitol o al Versus. Així, un dia a la setmana posàvem 20 cadires que havíem trobat al carrer, i com que funcionava molt bé vam decidir obrir la sala. Al principi no teníem cap permís, la sala era un antic garatge i les produccions eren molt casolanes. Érem un equip de cinc persones que ho fèiem tot.

La primera obra va ser "Un home amb ulleres de pasta" i va funcionar molt bé. Aleshores vam decidir fer una programació estable. Al cinquè any, arrel d'un premi que rebem de la ciutat de Barcelona, l'Ajuntament ens diu que no tenim els permisos i ens van ajudar, perquè la Flyhard és deficitària. No guanyem res, ja que amb 45 butaques a preus populars és impossible. Les produccions es gestionen amb subvencions.

Com seleccioneu les obres i com definiríeu la vostra línia?

Rebem textos a través d'un mail on es poden enviar propostes i també fem encàrrecs a dramaturgs que coneixem o que ens recomanen. Quan comences amb projectes tant petits no t'esperes que creixin tant. La situació teatral els darrers anys és molt complicada, s'ha perdut molt de públic, sobretot amb la pujada de l'IVA. Però crec que l'èxit de la sala és que la línia està molt clara. Aquí la gent sempre es troba teatre contemporani català, històries molt quotidianes, amb una interpretació molt realista. Fugim una mica de la interpretació que et podries trobar al Teatre Nacional. Fem històries molt properes que parlen del

> "Fem històries molt properes que parlen del que ens està passant ara"

que ens està passant ara. La gran sorpresa per nosaltres, i l'aposta forta que fem amb la nova direcció, és "Tortugues, la desacceleració de les partícules" que ha estat dos mesos sense entrades i ara torna a l'abril.

Durant alguns anys el Teatre Nacional de Catalunya, sota el nom de T6, donava a conèixer obres de nous autors catalans (per exemple d'aquí en va sorgir l'arxiconeguda "El mètode Gronholm"). Aquest projecte va deixar d'existir. Us considereu en l'actualitat la única alternativa a aquesta proposta, encara que vosaltres la vau començar abans?

La única no, perquè hi ha moltes sales petites que estan apostant per joves dramaturgs. D'altra banda, si bé la nostra línia principal és la dramaturgia catalana, també ens interessen altres coses. Ara, per exemple, hem entrat en el tema de la música.

En aquest sentit, durant aquest mes de març heu incorporat a la sala el "Festival a Tocar", amb la participació, entre altres, de Pau Vallvé, Anna Moliner, Álex Torio, etc. Us heu plantejat fer de la Flyhard una sala multidisciplinar?

Tenim una línia molt marcada que és el teatre contemporani català, però no volem tancar cap porta a altres disciplines artístiques, com pot ser la música. També estem plantejant-nos fer lectures dramatitzades per descobrir nous talents.

Algunes de les obres que heu estrenat estan en fase de trasllat al cinema, ens pots donar més detalls?

Des de l'inici, les crítiques ens deien que les nostres representacions són molt cinematogràfiques. I, com que estem en crisi no només al teatre, sinó també al cinema, molts directors busquen històries que passen en un sol espai per reduir costos, que és el 99% de la històries de la Flyhard. Ja s'ha rodat "Ego" i "La Pols" i ara estem parlant per fer la pel•lícula de "New Order".

Podeu avançar alguna cosa de l'estrena que teniu prevista pel mes de juny "Mata el teu alumne"?

És una obra de Carles Mallol que va guanyar el premi Born de teatre 2013, que té un joc teatral molt interessant. Quan menys en diguem millor. De fet, aquest any la única producció nova ha estat "Tortugues" i ara "Mata el teu alumne". Ha estat un any de reestrenes, perquè amb la pujada de l'IVA hem hagut de fer menys produccions.

Creieu, doncs, que el salvatge 21% d'impost de l'IVA respon més a un càstig al sector cultural que a un afany recaptador?

No entenc el per què de les decisions d'aquest govern. Si en comptes de pujar l'IVA el 21% - tot i que avui ha sortit la notícia que el volen baixar al 10%, perquè arriben eleccions -, el que juga totalment a la contra, perquè s'han perdut espectadors, es dediquessin més a perseguir l'evasió fiscal, es podria baixar l'IVA tranquil•lament com fa la resta d'Europa.

Com veus el sector teatral a Catalunya?

Quan més crisi, més teatre; s'han obert sales noves, la gent pensa què pot fer amb pocs diners. Per exemple, es fa teatre als terrats. La falta de recursos incentiva l'enginy.

Sou un dels pocs locals que obriu els dilluns. La resposta del públic és positiva?

És molt positiva, de fet és un dels dies que primer es ven. Vam decidir obrir dilluns, perquè hi havia molts companys de la professió, - no només actors, sinó també tècnics -, que no podien venir mai.

Creieu que heu aconseguit donar-vos a conèixer al barri o teniu la percepció que s'ha de fer una difusió més gran de l'espai?

Tenim una ocupació molt alta i un públic molt fidel al barri. Això ens va permetre estar 4 anys sense ser un teatre, però tenim l'objectiu d'arribar cada any a més persones. A més, la gent que ve per primera vegada acostuma a repetir.

Ara la direcció ens tancarem per decidir la propera temporada. Quan tantes obres han funcionat tant bé, no podem fer res que estigui per sota. A més el públic català és molt exigent.

la Burxa

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Sílvia Alberich, Amadeus, Adriana Artola, Oriol Barras, Carles Baiges, Isabel Benítez, Àngel Bravo, Laia Castells, Víctor Cebellán, Bernat Costa, Ainhoa Nadia Douhaibi Arrazola, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Jordi Juan Monreal, Concha Liaño, Manoio, Núria May, Elba Mansilla, Dani Martínez, Miki, Olalla Miret, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Ester Rams, Jesús Rodríguez, Rubén, Marc Rude, Sergi Rugrand, Marta Sànchez, Àlex Tisminetzky, Acció Llibertària de Sants, Biblioteca Social Mateo Morral